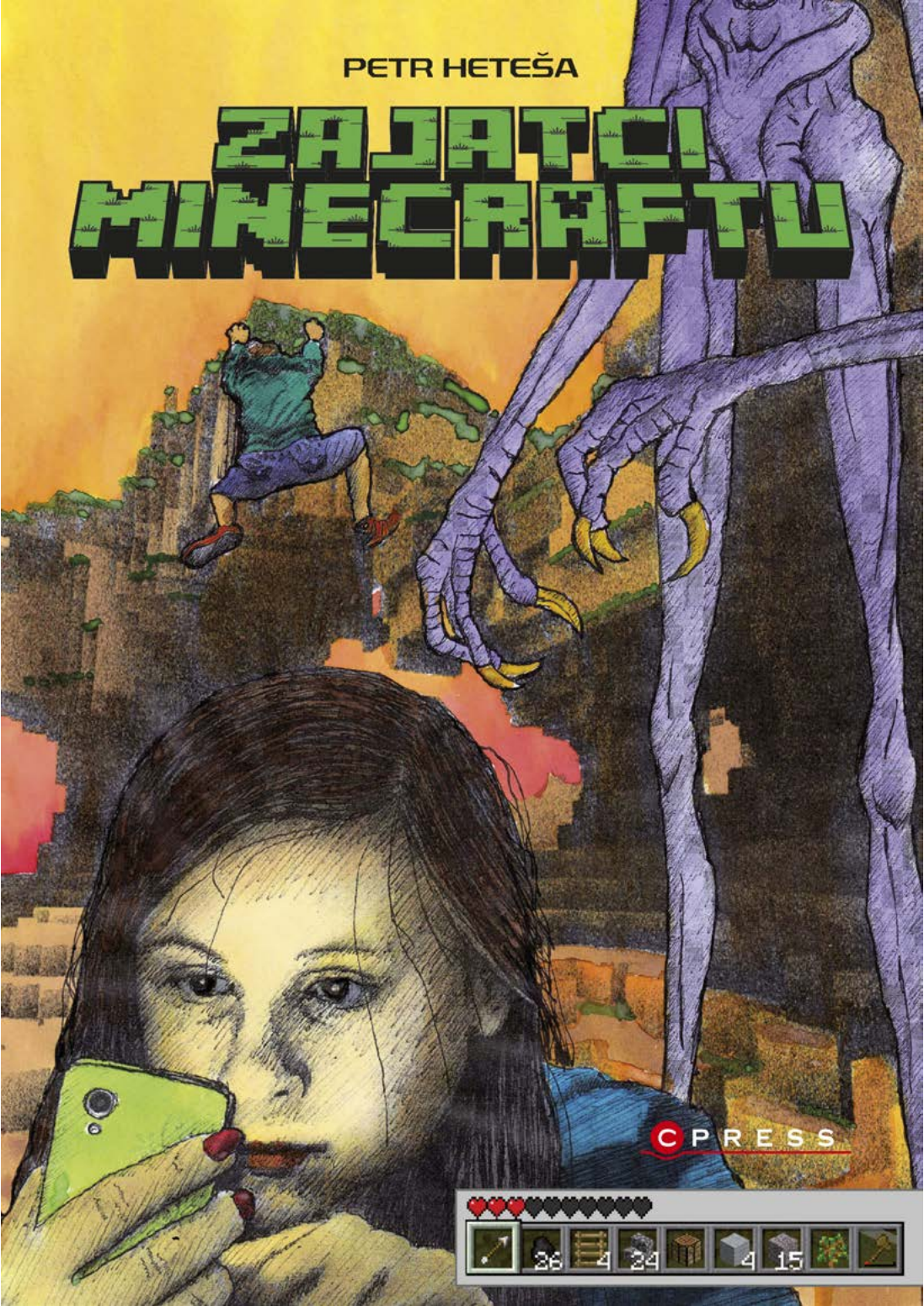
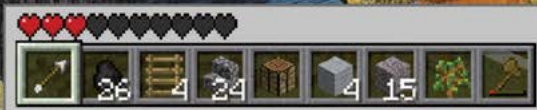

PETR HETEŠA

ZA JATCI MINECRAFTU

C PRESS

Zajatci Minecraftu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.computerpress.sk
www.albatrosmedia.sk

Petr Heteša

Zajatci Minecraftu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ZAJATCI MINECRAFTU

PETR HETEŠA

Zajatci Minecraftu

Petr Heteša

Preklad: Miroslav Šatka

Jazyková korektúra: Barbora Petrechová

Obálka: Petr Heteša a Věra Mleczková

Ilustrácie: Petr Heteša

Zodpovedný redaktor: Zuzana Kullová

Technický redaktor: Radek Střecha

Translation © Miroslav Šatka, 2015

Objednávky kníh:

<http://www.albatrosmedia.sk>

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2048

ISBN v tlačenej verzii 978-80-264-0841-3

ISBN e-knihy 978-80-264-0854-3 (1. zverejnenie, 2016)

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Vydalo vydavateľstvo CPress v Brne roku 2015 v spoločnosti Albatros Media a.s., so sídlom Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikácie 23064.

© Albatros Media a. s., 2015. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť kopírovaná a rozmnožovaná za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

1. vydanie

ALBATROS MEDIA a.s.

PETR HETEŠA

ZAJAČÍ MINECRAFTU

 P R E S S

Brno
2015

Podakovanie:

Autorom publikujúcim na internete pod značkou Nargon CZ, ktorých stovky polhodinových inštruktážnych videí s komentárom priamo z hry boli pre mňa neoceniteľnou inšpiráciou a pomocníkom. Denisovi Daňkovi za objasnenie niektorých aspektov hry, ktoré som spočiatku nechápal. Michalovi Vítovcovi za inštruktáž k facebooku a inteligentným telefónom, Vanesse Hrošovej za priblíženie slovníka dnešných teenagerov (tri štvrtiny by však neprešli cez editora a jazykového korektora) a všetkým ostatným, ktorí mi pomohli aspoň čiastočne sa orientovať vo svete tých, ktorým je táto kniha určená.

V neposlednom rade by som ďalej chcel poďakovať mojej editorke Zuzke Neubauerovej, chrániacej nevinné teenagerské čitateľské duše nielen pred krvou a vulgarizmami, ale aj vecnými chybami v texte. V podstate by mala byť uvedená ako spoluautorka, keďže nápad a koncepcia knihy sú jej.

I.

CREATE NEW WORLD

1.

Davidovi sa podarilo vyťažiť ďalší kubík obsidiánu, keď vonku opäť mohutne zahrmelo. Prudký dážď s krúpami bubnoval do okien a tým ešte znásoboval zlovestné čierno-červené pekelné prostredie Netheru, v ktorom sa David vrhol na ďalší obsidiánový blok.

„Chalani, už by ste to ale mohli nechať tak,“ povedala znudene Nela Šimánková z hlbokého kresla, zatiaľ čo Zuzana Hrabčáková vedľa na sedačke si tak isto znudene prezerala svoje červené nechty so striebornými hviezdčkami.

„Pozri, na obsidián nenarazíš každý deň. A navyše je to ohromne vzácna surovina, ktorá sa ti hodí na veľa vecí,“ zavrčal vedľa sediaci Lukáš Sezemský, hltajúci monitor počítača rovnako ako David.

Vonku znova zahrmelo.

„Už vidím nášho psa doma,“ poznamenala Zuzka, „ako je zalezený pod stolom so zježenými chlpmi a je od strachu celý bez seba.“

„No a to akože budete hrať celé popoludnie?“ spýtala sa otrávene Nela.

„Ale nie, už končím. Musím vypadnúť skôr, než sa tu objaví nejaký aktívny zombie.“

„Pozor, vzadu práve jedného vidím,“ zašepkal Lukáš, ako keby ho mohla tá virtuálna príšerka počuť.

„Kde tu máte záchod?“ ozvala sa Nela a vstala z kresla.

„Do chodby a prvé dvere vpravo.“

2.

Ťažký búrkový mrak nad Lesnou sa presunul z konečnej deviatky a jedenástky nad Nezvalovu. Napätie medzi ním a zemským povrchom sa zvýšilo na 30 miliónov voltov a potom sa z neho vrhol k zemi žltobiely kľukatý had, akoby v divokých krčoch. V ďalšom okamihu bola bleskozvodová sústava Nezvalovej 28 zahľtená prúdom silným dvadsaťtisíc ampérov. Časť tohto prúdu absorbovala armovacia výstuž panelov, od ktorej potom už bolo k elektrickým rozvodom domu len pár centimetrov.

3.

Nela na toailete pocítila, ako sa celý ten malý priestor mierne zachvel, a potom zhaslo svetlo.

„No to je teda fakt celkom vtipné,“ poznamenala nahlas.

Nakoniec sa však zvládla obliecť a vymotať sa von.

„Nemáte tu sviečku?“ zakričala do čierno-čiernej tmy, ale odpovede sa nedočkala.

Určite jej to robia naschvál. Na Sezemského by sa to podobalo. Po hmate prešla chodbou do obývacej izby. Tam už rozoznala aspoň obrysy nábytku, pretože do miestnosti oknom dopadalo zvonka slabé svetlo. Zrejme vypadol len tento panelák. V obývačke nikto nebol.

„To si akože robíte srandu?“ spýtala sa prázdneho priestoru.

Obišla sedačku a nazrela za ňu. Nikde nikto. Panebože, tí sú ale hlúpi.

„Pozrite, tak to už stačilo. Vylezte. Už ste ma akože vydesili. Bolo to super.“

Opäť žiadna odpoveď. Otrávene sa posadila do kresla.

„Tak to som zvedavá, ako dlho vás to bude baviť. A nepripadá vám to trochu puberťácke?“

Žiadna odpoveď. Vedela, že Nechvátal aj Sezemský sú na podobné sprostosti experti, ale že ukecali aj Zuzu, to nechápala. Po piatich minútach svetlo slabo zablikalo a potom zasa zhaslo. No pozrime, už na tom snáď niekto pracuje. O ďalšiu minútu sa rozsvietilo.

Zostala ešte chvíľku sedieť, keby zasa zhaslo. Ale vyzeralo to, že už je to v poriadku.

Vstala a prešla späť do chodby. Nazrela do kúpeľne. Prázdna. Prešla celý byt. Kuchyňu, špajzu, šatník, spálňu a Davidovu izbu (mal tam väčší neporiadok ako ona). Nazrela aj na balkón. Ale byt bol prázdny. Takže tí blázni vypadli úplne von? V tom daždi? Prešla späť do obývačky a sadla si na sedačku. Na laptope položenom na stolíku opäť naskočila rozohraná hra. A potom ich uvidela. David s Lukášom tam stáli pri nejakej kockatej hore a bezradne sa rozhliadali okolo seba. Nela zažmurkala a natiahla sa až k monitoru. Boli to fakt oni. Nechvátal so Sezemským. Skúsila na nich zamávať, ale nereagovali. Nevideli ju.

4.

David si pretrel oči, aby sa ubezpečil, že sa mu to len nezdá. Krajina okolo neho mu síce bola dôverne známa, napriek tomu to bol svet, v ktorom sa predsa nikdy nemohol ocitnúť. Spomenul si na búrku a ako všade zhasli svetlá. Možno doňho udrel blesk a teraz je v bezvedomí. A má halucinácie. Skúsil sa uhryznúť do prsta.

„Au!“ zareval nahlas, keďže si ho skoro odhryzol.

Nebola to žiadna halucinácia ani sen.

„Ty kokso, my sme v Minecrafte,“ ozvalo sa za ním.

Otočil sa. Lukáš na to všetko okolo zízal rovnako neveriacky ako on.

„To je nejaká blbosť, nie?“

„To je poriadna blbosť, to máš pravdu. Ale proste sme tu.“

David urobil dva kroky dopredu, aby sa znova presvedčil, že sa mu to všetko len nezdá. Nezdalo.

„Asi nás to vcuclo,“ povedal Lukáš.

„Ako vcuclo?“

„Čo ja viem?“

„Nemohlo nás to vcucnúť, dofrasa. Veď je to len virtuálna realita. Trápny softvér napchatý v šrote od Apple.“

„To máš pravdu. Ale mám taký dojem, že teraz sme súčasťou toho trápneho softvéru aj my dvaja.“

David sa posadil vedľa Lukáša a snažil sa usporiadať si myšlienky. To predsa nie je možné. Ale nech sa na to pozeral z kto-

rejkol'vek strany, vždy nakoniec došiel k rovnakému záveru ako Lukáš. Nejakým nedopatrením sa stali súčasťou Minecraftu.

„Ty kokso, tak to je fakt husté.“

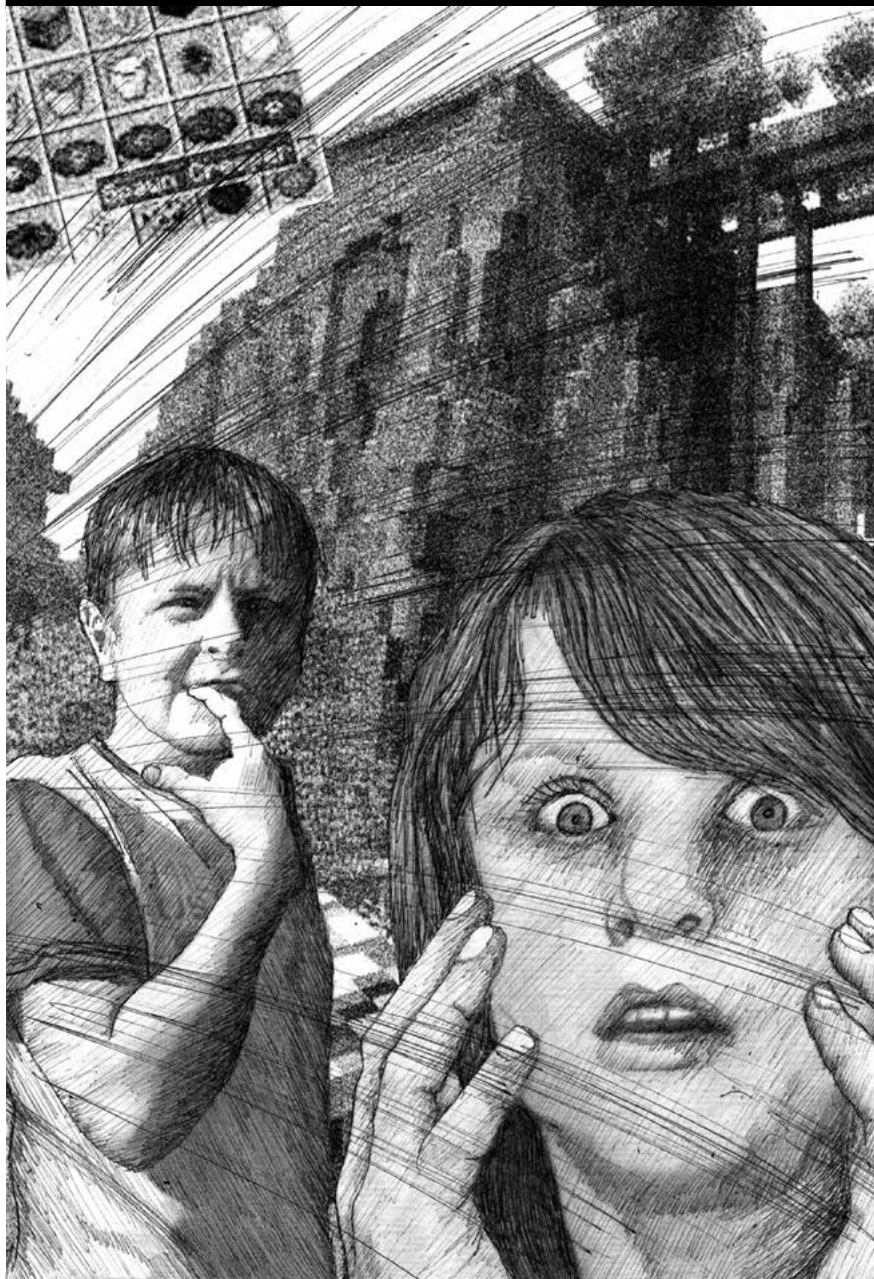
„Megahusté.“

„A ak je to pravda, tak je veľké šťastie, že to vcuclo iba nás a nie aj tie baby. Tie by sa tu z toho asi zbláznili.“

„To je fakt.“

Minecraft

level error

David si pretrel oči, aby sa presvedčil, že sa mu to len nezdá.

5.

Zuzka otvorila oči a keď vstrebała to, čo videla, prestala im veriť. Nevedela, kde je a čo sa stalo. Jediné, čo vedela, bolo, že je Hrabčáková a nemá byť tu, ale u Nechvátalovcov v obývačke s Lukim, Davidom a Nelou. Lenže tu nebol ani jeden z nich a nebola tu ani tá obývačka. Namiesto nej len nejaké divné hranaté stromy, kockato hranaté hory a vlastne celá krajina bola divne kockovitá.

Spomenula si, kde ju už videla. V tej ich blbej hre. Áno, to je presne ono. Tak nejakto to vyzeralo v tej hre, z ktorej boli Nechvátal so Sezemským hotoví. Lenže čo tu robí ona? Znova sa rozhliadla okolo seba. Po oblohe sa pomaly pohybovali bláznivé hranaté mraky. Čo je to za blbosť? Primiešali jej niečo do koly a ona má teraz halucinácie?

Obďaleč sa na lúke pásli divné fľakaté tvory. Tiež hranaté. Mali hranaté telo, nohy, hlavu aj ňufáky. No to snáď nie.

6.

Nela vytiahla mobil a chvíľku listovala zoznamom. Napadol jej Šenkýř. To je tiež taký blázon, ako tí dvaja. Dlho nerozmýšľala a prešla palcom cez displej. Vzal to hneď.

„Ahoj, krásavica, čo ťa trápi?“

„Potrebujem, aby si prišiel k Nechvátalovcom.“

„Kedy?“

„Hneď. Bola som tu s nimi a pri tej búrke zrazu zmizli.“

„Kto?“

„No David s Lukim. A teraz ich vidím v laptope.“

„Počkaj, pomaly.“

„Sú v tej hre, čo je tam všetko hranaté. Ale oni sú normálni, nie hranatí.“

„A ty si u Nechvátalovcov?“

„Hej.“

„A čo tam robíš?“

„Skrátka som tu bola. Aj so Zuzou.“

„A čo ste tam robili?“

„Ježišmária, to je hádam jedno, čo sme robili. To nerieš. Skrátka zrazu zahrnelo, zhasla električka, no a keď sa znova rozsvietilo, tak som tu zostala sama a chalani sú vo vnútri. V laptope.“

„Počkaj, počkaj. Pomaly. Takže ty a Zuzka ste boli u Nechvátalovcov s Davidom a Lukášom...“

„Veď to hovorím.“

„A nie je to tak, že ste u nich v chladničke našli nejakú fľašku a potom...“

„Nenašli sme žiadnu fľašku. Nie som opitá. Mala som len kolu, ak ťa to zaujíma. A potom sa stalo...“

„A nechceš sa z tej koly vyspať?“

„Ty si teda idiot.“

Nela zrušila hovor. Až teraz si uvedomila, že celá tá situácia je taká uletená a neuveriteľná, že jednoducho nemá cenu ju vysvetľovať. Šenkýřa odpísala. Ako druhý jej napadol Filip Snopek. Navolila v mobile jeho fotku.

„Ahoj. Potrebujem pomoc,“ vyhrkla, sotva sa ozval.

„Čo sa deje?“

Rozhodne mu nemienila hovoriť to isté, čo Šenkýřovi. Dopadlo by to rovnako.

„Nepýtaj sa a príď k Nechvátalovcom. Počkám tu na teba.“

„O čo ide, Nela? Si v poho?“

„Nie som v poho. Preto potrebujem, aby si prišiel. Hneď.“

„Stalo sa niekomu niečo?“

„Ešte nie, ale mohlo by.“

„Tomu nerozumiem.“

„Tak hlavne príď.“

Nela ukončila hovor. Dúfala, že ho vydesila dosť na to, aby naozaj prišiel. Zahľadela sa na monitor laptopu. Iba pustá, kockatá krajina. A v dialke sa niečo pohlo. Ale nemalo to ľudský obrys.

7.

David sa zarazil.

„Počkaj, tu to vôbec nespoznávam.“

„Netáraj. Ty si ten svoj svet ešte neprešiel celý?“

„Práveže prešiel. Lenže toto nepoznám.“

„Tak to je super, pretože odtiaľto si ani neotvoríme mapu. To sme v tom prípade úplne stratení.“

Stáli pred obrovskou zložitou stavbou, ktorej kraľovali dve štvorlistové vrtule siahajúce skoro až na zem. Ako keby niekto spojil dva obrie veterné mlyny. Navyše to bolo úplne nezmyselné, keďže každý z tých vrtuľových listov mal na sebe ďalšiu menšiu štvorlistovú vrtuľu.

„Toto musel vymyslieť nejaký magor,“ prehodil Lukáš.

„Buď si istý, že ja som to nebol.“

Okolo stavby sa pásli kravy. Biele s oranžovými škvrnami a dvoma hlavami.

„Pozri, David, toto nie je normálne,“ ukázal na ne Lukáš.

„Vďaka za info. Normálne nie je už to, že sme tu.“

„Hej, je to úlet. Lenže dvojhlavá krava je megaúlet. Aj Minecraft má nejaké pravidlá.“

Prišli bližšie a dve zo zvierat k nim zvedavo otočili hlavu.

„Aj ten ich ksicht je nejaký divný,“ doplnil Lukáš.

8.

Filipovi to nedalo a zavolať Romanovi Šenkýřovi.

„Čauko. Teraz mi volala Šimánková, celá hotová, že...“

„Áno, mne volala tiež. Z párty u Nechvátalovcov. Mám dojem, že si tam otvorili fľašku a nejakú to nezvládli.“

„Chcela odo mňa, aby som hneď prišiel, že sa niečo stalo. Ale nepovedala mi čo. Takže ty myslíš, že je opitá?“

„Hej,“ povedal Roman. „Mlela niečo o tom, že David s Lukim hrali nejakú hru a teraz sú v laptope, kde je všetko hranaté.“

„Čože?“

„No fakt.“

„To akože sú v Minecrafte?“

„Nehovorila kde. Hovorila v hranatom svete v laptope.“

„No, to je Minecraft.“

„Ty už si rovnako šibnutý ako ona. Kašli na to.“

„Lenže ona v tom telefóne vyzerala fakt vydesená.“

„Vieš čo? Tak brnkni Davidovi, nech máš pokoj, keď ťa tak trápi stav našej drahej Nely, ktorá si teraz asi užíva alkoholové opojenie.“

„Dobrý nápad, zavolám mu.“

9.

Davidovi zazvonil mobil práve vtedy, keď s Lukášom zaľahli za skalný útes, aby sa ukryli pred dvojhľavými kravami s ohnivými jazykmi.

„No to sa podrž, on tu je dokonca signál?“ povedal prekvapene David a vytiahol mobil z vrečka.

Na displeji svietila fotka Filipa. Prešiel palcom cez displej a priložil si ho k uchu.

„Čau, David, pred chvíľou mi volala Nela, že...“

„Ty kokso, my sme s Lukim v Minecrafte.“

„Čože?“

„No fakt, nekecám. Nevieť, ako je to možné, ale skrátka tu fakt sme. A dejú sa tu divné veci.“

„Počkaj, takže si tiež opitý?“

„Nie som opitý, došľaka. O chvíľu ti pošlem video, ako Luki leží medzi redstonmi. A dejú sa tu neskutočné veci.“

David to zo seba chrľil, akoby sa bál, že sa spojenie každú chvíľu preruší.

„Stalo sa to, keď bola tá búrka. Zhaslo svetlo a zrazu sme boli tu. A vôbec to nie je normálne, pretože sú tu dvojhľavé kravy.“

„To teda musíte byť v nejakej upgradovanej verzii, ktorá ešte nie je na trhu.“

„Nevieť, kde sme. A už vôbec by mi nenapadlo, že by mohol fungovať mobil. Ešteže tak. Musíš s tým niečo urobiť.“

„Čo ako?“

„Odtiaľto to nemôžeme nijako ovládať, chápeš. Nemôžeme si prepínať knižnice ani módy, skrátka nič. Nemôžeme odtiaľto stlačiť éčko, aby sa nám objavil inventár, ani F10 pre pozastavenie hry. Zájdi k nám a niečo s tým skús.“

„K vám?“

„No jasné. Asi to beží na mojom laptope.“

„A vaši sú doma?“

„Nie. Sú na chalupe a budú tam až do pondelka. Ale ak ti volala Nela, tak tam asi je. Hneď zavolaj, nech tam počká, a potom mi daj vedieť. Ale určite to urob. Zatiaľ čau.“

David ukončil hovor a otočil sa k Lukášovi.

„Ak je Nela stále u nás, a ja dúfam, že hej, tak s tým snáď Filip niečo urobí.“

„A čo myslíš, že s tým urobí?“

„Čo ja viem? Aspoň by to mohol vypnúť alebo úplne vydeletovať.“

„Ježišmária, len to nie. Čo ak to potom vypne a vydeletuje aj nás?“

„Došlaka, to mi nenapadlo... Pošlem mu esemesku. A aj video. Postav sa tam k tej skale.“

10.

Filip mal na linke Romana.

„Fakt sú v Minecrafte.“

„Kto?“

„David s Lukášom.“

„Trepesť.“

„Netrepem. Teraz som dostal video. A mám zájsť k Nechvátalovcom a nejak im odtiaľ pomôcť.“

„A ako asi?“

„To ešte neviem. Ale asi by sme tam fakt mali zájsť. Volal som Nele. Stále je tam a počká na nás. Je z toho úplne zmagorená.“

„Lenže ja som teraz mal ísť na karate.“

„Tak to bude musieť počkať. Vyzerá to, že fakt majú problém.“

11.

Zuzana Hrabčáková zatiaľ prechádzala krajinou, ktorá jej pripadala maximálne bláznivá. Fakt brutálna. Niektoré kocky tvorili súvislý zelený povrch, niektoré na sebe mali nakreslené kamene a iné zasa sivé tehly. Niektoré boli hnedé so zeleným povrchom a niekde bol povrch modrý. Ten ju dostal. Pretože keď naň vkročila, prepadla sa s výkrikom o meter nižšie. Chvíľku jej trvalo, kým si uvedomila, že je skoro po krk vo vode.

„No to snáď nie!“ zakričala nahlas do prázdnej krajiny a vyškrabala sa späť na breh. Sadla si na trávku (nebola taká mäkká ako tá normálna, ale pevnejšia, akoby umelá) a voda z nej crčala prúdom. Pritiahla si kolena k telu, dala si hlavu do dlaní a chcelo sa jej plakať.

To predsa nie je možné! Musí sa už konečne prebudiť. Toto nemôže byť skutočnosť. Keď zdvihla hlavu, všimla si, že ten biely obdĺžnik hore sa presunul k horizontu a obloha potemnela. Ako keby sa začínalo stmievať. Alebo je to tiež možno koniec tej príšernej blbej halucinácie. Koniec toho hlúpeho sveta, v ktorom sa ocitla ani nevie ako.

Vstala a rozhodla sa ísť k skale, za ktorou to vyzeralo, že už nič iné nie je. Možno je tam východ z tej hrôzy. Biely obdĺžnik sa medzitým schoval za horu a na druhej strane sa objavil ďalší, menší, ktorý však krajinu nevedel osvetliť tak silno, ako ten, ktorý práve zmizol. Došlo jej, že je to asi noc a že čas tu ubieha oveľa rýchlejšie ako v normále. Približovala sa pomalým krokom k hore a k svojej hrôze si všimla, že tam, kde pred chvíľou nebolo vôbec

nič, sa zrazu začína objavovať ďalšia krajina. Akoby sama od seba rástla v prázdnom priestore. Jednotlivé kocky sa skladali na seba aj vedľa seba a začali vytvárať úplne nové štruktúry: skaly, terasy, veže a stromy. Začalo jej dochádzať, že to asi žiadny koniec nemá. Že niekto ten svet stále rozširuje a ona na žiadny koniec nikdy nedôjde. Začala prepaďať beznádeji.

Napravo zaregistrovala nejaký pohyb. Otočila hlavu a zazrela obrys podobajúci sa hranatej ľudskej postave. Možno je to niekto, kto sem patrí, kto to tu pozná a kto vie, kadiaľ von. Otočila sa k nemu a išla mu naproti. Malo to zeleno-šedivú farbu, modré tričko a hranatú hlavu (takisto ako ruky a nohy) a pohybovalo sa to veľmi toporne. Napokon s hranatým telom to ani inak nešlo. Keď bol hranatec asi dva metre od nej, povedala:

„Ahoj. Ty si asi miestny, nie? Aspoň tak vyzeráš. Nevieš, ako...“

A v tej chvíli pocítila prudkú ranu do hrude. Zatackala sa a skoro spadla. A kým sa spamätala, hranatá postava urobila ďalší krok k nej a ona pocítila ďalšiu silnú ranu. Tentoraz naozaj spadla na chrbát a skoro si vyrazila dych. Hranatá postava sa opäť o krok priblížila. Pochopila to. Nechce to s ňou komunikovať. Chce jej to ublížiť! Možno ju aj zabiť. Zajačala zo všetkých síl, zdvihla sa a začala rýchlo utekať čo najďalej od toho mlčiaceho šialeného votrelca. V behu sa otočila. Rozbehol sa za ňou. Jeho hranolovité nohy kmitali tak, že sa skoro vznášal nad zemou a vydával pri tom temné, hukotavé zvuky. Netušila, že niečo také zdanlivo neohrabané môže byť také rýchle.

„Bež niekam, ty beštia jedna!“ jačala a šialene utekala medzi temnými kmeňmi stromov, ktoré sa rysovali proti sivočiernej oblohe.

A zrazu sa ocitla vo vzduchu. Nemala pod sebou nič. Pevná zem bez varovania skončila a ona sa rútila niekam dolu, do čierneho-čiernej hlbiny. Mávala bezmocne rukami okolo seba, až sa jej podarilo zachytiť sa za okraj jednej z kociek vystupujúcich z nepravidelnej steny. Zostala na nej visieť. Pozrela sa hore a vysoko nad sebou

zazrela len malý štvorec nočnej oblohy. Pozrela sa dolu. Tam nevidela vôbec nič. Mohlo to byť hlboké pár metrov alebo aj napríklad kilometer. A malo to štyri steny. Visela v akejsi studni alebo nekonečnom komíne. Opäť ju prepadlo zúfalstvo. Preboha, čo sa to deje? Nech už sa konečne z toho zlého sna prebudí!

Začali ju bolieť ruky a uvedomila si, že dlho už takto visieť nevydrží. Nebude lepšie pustiť sa? Nech už to dopadne akokoľvek, možnože keď sa vrhne dolu, do tej bezodnej priepasti, konečne sa prebudí. A bude ležať doma vo svojej posteli a z police sa na ňu bude škeriť jej obľúbený plyšák a zo steny Justin Bieber. A možno aj nie. Možno sa potom neprebudí už vôbec nikdy. Inštinkt ju nakoniec prinútil vydriapať sa na kocku primknutú k stene hrana-tej studne. Keď sa jej to konečne podarilo, zrútila sa na ňu. Potom už to nevydržala a rozplakala sa.

12.

„Vy tu teda narobíte,“ privítala Romana s Filipom Nela, keď otvorila dvere a oni vošli do predsiene nechávajúc za sebou blatisté šľapaje.

„Pozri, Šimánková, chcela si, aby sme prišli? Chcela. Tak sme tu. Spokojná?“

„Kým z toho Lukiho a Davida nedostanete, tak nie.“

„No dobre. Ale ak je to len nejaký blbý vtip a dohovorili ste sa na nás, tak...“

„Prestaň. Laptop je v obývačke na stole. Ale už ich tam nevidím.“
Roman prešiel do obývacej izby.

„Tak kde sú?“

„Čo ja viem? Proste tam boli a niekam odišli. Mávala som na nich, ale nevideli ma.“

„Aha. A zavolať im ti nenapadlo.“

„Kričala som na nich.“

Filip len pokrútil hlavou.

„Roman myslel mobilom, vieš, Nela?“

„Vy ako myslíte, že im tam fungujú mobily?“

„To si píš, že fungujú. Pred chvíľou som hovoril s Davidom,“ povedal Filip a posadil sa na sedačku pred laptop.

Roman vzal zo stolíka plechovku s kolou a posadil sa vedľa neho.

„Neboli by nejaké oriešky alebo čipsy?“ spýtal sa.

Nela sa naňho začudovane pozrela.

„To si si asi nejako poplietol, nie? Neprišli ste si sem napchať bruchá, ale zachrániť tých dvoch,“ odsekla.

„No tak už sa upokoj. Niečo vymyslíme,“ oznámil Filip, vzal do ruky myš a stlačil pár klávesov.

Krajina na monitore sa pohla a mierne natočila. Potom znova. Filip ju preletel celú dookola.

„A kruci, máme prvý problém.“

„Aký?“ spýtal sa Roman a položil prázdnu plechovku na stôl.

„Môžeme sa tam pohybovať, ale nemáme skina.“

„Čože?“

„No fakt. Proste nie som, rozumieš.“

„Nerozumiem.“

„Nie som tam, takže si nemôžem vziať meč, nemôžem si urobiť kušu ani sekeru. Nemôžem zabiť žiadneho creepera ani blbú ovcu. Nemôžem vôbec nič. Jediné pohybovať sa krajinou. Ako by som bol duch.“

„To je nejaká blbosť, nie?“

„Tiež by som povedal. Lenže je to skrátka tak. Je v tom nejaká chyba.“

„To akože sa im nebude dať pomôcť?“ spýtala sa s obavami v očiach Nela.

„Počkaj, nechaj nás premýšľať,“ odbil ju Filip a ďalej skúšal jednotlivé klávesy.

„Ak sa fakt dostali do tej hry, tak sa asi zrušil pôvodný skin, ktorý sa v nej pohyboval.“

„Takže čo vlastne môžeš?“

„Len sa pozeráť, nič viac. Pozeráť sa a pohybovať sa. Ako keby som bol kamera. Ale má to aj jednu veľkú výhodu.“

„Akú?“

„Nič ma nemôže zabiť, pretože vlastne nie som, chápeš.“

„Hej, to chápem. Na rozdiel od nich, ktorí sú, takže ich môže zabiť čokoľvek.“

„Čo to meliete?“ ozvala sa Nela.

„To si nevšímaj.“

„Tam je niečo, čo ich môže zabiť?“ vydesila sa.

„Ale nie... Nie sú to žiadni babráci ani nováčikovia. Hrajú tú hru už tri mesiace, takže niečo o tom vedia.“

Minecraft

level error

„Tam je niečo, čo ich môže zabit?“ vydesila sa Nela.

Roman vzal mobil a vytočil Davida. Ozval sa mu okamžite.

„Tak čo, už ste u nás doma?“

„Áno, sme u vás. Aj s Filipom. Povedzte nám, kde ste, pretože na monitore vás nemáme.“

„Sme pri útesoch, ako je pred nimi ten budhistický chrám alebo čo to je.“

„No, to je síce pekné, ale máme tu drobný problém.“

„Aký?“

„Nefunguje mapa.“

„Ako to, že nefunguje? Mne fungovala.“

„No, tak nám teraz nefunguje. A navyše tú nemám skina, ktorého by som mohol za vami poslať, prípadne vám nejako pomôcť. Môžem sa akurát pohybovať krajinou. Ale len ako oči. Nemám ruky ani nohy, ani telo, chápeš to?“

„Moc nie.“

„Som skrátka doslova bezzubý. Nemôžem nič chytiť a tým pádom ani sa nikam prebúrať. Tvoj pôvodný skin je zrušený.“

„To nemyslíš vážne.“

„Bohužiaľ, myslím.“

„Tak sa to začína vysvetľovať. Tá hra je fakt nejaká čudná, pretože sme tu ani nenašli ten môj dom, ktorý som budoval tri týždne a v ktorom mám všetky nástroje a suroviny. Ako by sa to tu celé nejako preskupilo, či čo. A navyše tie dvojhlavé kravy... Vôbec sa mi to nepáči.“

„Tak dobre. Vieš čo? Teraz skončím a my to prejdeme a skúsime vás aspoň nájsť. Potom sa dohodneme, čo ďalej.“

„Dobre, daj vedieť.“

„Jasné.“

Filip zrušil hovor a podal mobil späť Romanovi.

„Vieš iste, že si z nás nerobia srandu? Čo ak sú niekde vedľa v spálni?“

„Nie sú vedľa v spálni,“ povedala nervózne Nela.

„Videl si to video, čo poslali, nie?“ uzemnil Romana Filip.

13.

Zuzka si utrela uplakané oči. Uvedomila si, že musí vyzerat hrozne, pretože si určite rozmazala riasenku a make-up po polovičke tváre. Lenže teraz to bolo jedno, úplne jedno. Pozrela sa dolu. Bezodná priepasť, ktorej koniec nedovidela, sa vôbec nezmenila. Naklonila hlavu dozadu. Vysoko nad ňou stále len nevelký štvorec nočnej oblohy. Plošina okolo nej bola veľká tak akurát, aby sa na ňu vošla.

A potom v stene za sebou, meter vysoko, rozoznala tmavý otvor. Jedna kocka v tej jednoliatej stene chýbala. Vstala a natiahla sa tam. Bol to tunel. Znova sa pozrela dolu. Inú možnosť nemala. Vyškriabala sa do tunela. Nebol vysoký, nemohla sa v ňom úplne postaviť. Roztiahla ruky a po hmate postupovala dopredu. Opatrne nehlučne našľapovala s jednou nohou stále vysunutou vpred, keby sa zasa stalo, že pod ňou nepocíti pevnú zem, čomu by sa vôbec nečudovala. Ocitla sa asi v nejakom hroznom sne plnom hrozných pascí.

Asi po desiatich metroch sa zrazu chodba stupňovito zväčšila, a to ako do šírky, tak aj do výšky. A tiež už nebola úplná tma. Priestor, ktorý sa pred ňou otvoril, pripomínal jaskyňu, stupňovito vysekanú a osvetlenú veľmi slabým, zelenkastým prísvitom. Rozhliadla sa okolo seba a snažila sa zaostriť. Potom zazrela zdroj toho slabého svetla. Vlastne dva zdroje. Dve malé zelené žiarovky. A pohli sa. Obe rovnako. Chvíľku jej trvalo, kým jej došlo, že sú to oči. Po chrbte jej prebehol mráz.

14.

Filip za monitorom v obývacej izbe u Nechvátalovcov prechádzal minecraftovú krajinu.

„Aha, tam vidím dvoch creeperov. A akoby mali aj ruky,“ oznámil.

Roman sa k nemu naklonil.

„To nie je možné. Creeper nemôže mať ruky.“

„Normálne nie, ale ako vidíš, tak tu áno.“

„To je zlé. To je veľmi zlé,“ konštatoval Filip, dal si ruky za hlavu a oprel sa v kresle. „Začína mi to dochádzať.“

„Čo ti začína dochádzať?“

„No, keď si spojím to, že nefunguje mapa, nie je tu ani skin, ktorého by som mohol ovládať, potom, ako hovoril David, kravy s dvoma hlavami..., a ako teraz vidíš, creeperi s rukami. A navyše je to ešte celé preskupené.“

„Takže čo?“

„Takže to asi napadol nejaký vírus.“

Roman sa posadil.

„To fakt nie je dobré.“

„Aký vírus?“ spýtala sa Nela. „Môže byť nákazlivý?“

„Teraz už nie. Už tú hru nakazil. Je to softvérový vírus, vieš, chrobáčik?“

„A to ako znamená čo?“

„To ako znamená, že to chalani budú mať oveľa ťažšie, ako sú zvyknutí.“

„Ale dostanú sa z toho, nie?“

„Hej..., nejakú sa z toho dostanú. Aj keď mi zatiaľ vôbec nepadá ako.“

„Veď ste hovorili, že tú hru poznáte!“

Roman mávol beznádejne rukou a odmietol Nele ďalej čokoľvek vysvetľovať.

„My sme im so Zuzou hovorili, aby s tým prestali,“ nedala sa odbiť.

Filip sa k nej otočil.

„A kde je vôbec Hrabčáková?“

„Neviem. Asi odišla domov. Ja som bola na záchode, keď sa to stalo. No a potom už tu nikto nebol. Akurát David s Lukim. Ale tam vnútri.“

Obaja chlapci sa na seba pozreli. Roman potom vzal zo stola mobil a vytočil číslo Zuzany Hrabčákovej.

15.

Ležala v niečom, čo pripomínalo nízku skalnú priehlbínu, keď jej vo vrecku zazvonil mobil. Úplne ju to vydesilo. Až doteraz jej vôbec nenapadlo, že by mohla niekomu zavolať. Nenapadlo jej, že v tomto šialenom svete, ktorý odporoval zdravému rozumu, by mohlo fungovať niečo také obyčajné ako mobil. Vytiahla ho z vrecka a priložila si ho k uchu.

„Čau, Hrabčáková. Tu Roman. Si doma?“

„Nie som, krucinál, doma! Som v nejakom maléri.“

„Už mi radšej nič nehovor. Asi viem kde.“

„Nevieš. Som v blbom hranatom svete a idú po mne nejaké blbé hranaté príšery. A spadla som do vody a potom aj do bezodnej studne a potom...“

„Zadrž. Si v Minecrafte. V počítačovej hre. Si v poho?“

„Ježišmária!“ zarevala do mobilu. „Ako by som asi mohla byť v poho, keď ma zhodila akási beštia do studne?“

„Ale žiješ.“

„Zatiaľ. Ale asi už dlho nebudem. Ak som v nejakej vašej blbej hre, tak ju okamžite vypnite.“

„To nie je také jednoduché. Ale vydrž, o chvíľu sa ti znova ozvem.“

„Niééé, nezavesuj! Ja potrebujem...“

Ale telefón už bol hluchý.

„To si snáď robia srandu,“ povedala do skaly.

16.

Roman sa pozrel na Filipa.

„To vieš, že je tam.“

„A že sa David s Lukim o ničom nezmienili?“

„Pretože to asi nevedia. Je niekde úplne inde. A čosi ju vraj naháňalo.“

„Chceš povedať, že Zuza je tiež v tej vašej sprostej hre?“ spýtala sa vydesene Nela.

„Hej, už to tak vyzerá.“

„No to ma podrž. To je teda fakt husté. Takže keby som nesedela na záchode...“

„Áno, tak si tam tiež. Čo by bolo asi lepšie.“

„Ty si teda fakt blbý.“

„Ja to myslím tak, že teraz by ste na to boli s Hrabčákovou dve.“

„Veď sú tam chalani.“

„Ale úplne inde.“

„Čo ju naháňalo?“ spýtal sa Filip. „Creeperi alebo pavúky?“

„Nevie. Niečo hranaté.“

„Aha.“

„Je Zuza v nebezpečenstve?“ prerušila ich Nela.

„Zatiaľ je v poho. Ale bude potrebné, aby ju čo najskôr našli tí dvaja.“

Roman vzal mobil a vytočil Davida.

„Už nás máte na monitore?“

„Nie, ešte nie. Stále hľadáme. Ale mám pre vás jednu zlú správu.“

„Akú?“

„Hrabčáková je tam s vami.“

„Čože?“

„No fakt. Teraz som s ňou hovoril. Asi by bolo dobré, keby ste ju čo najskôr našli.“

„Vďaka za radu. Zatiaľ sme nenašli ani môj dom.“

„Je na mobile. Tak sa s ňou spoj a možno vám povie nejaký orientačný bod. Ty to tam predsa len poznáš lepšie ako my.“

„No, to bolo ešte včera. Ale dnes už tu nespoznávam vôbec nič.“

„Tak jej aspoň zavolaj, aby vedela, že v tom nie je sama.“

„No, to bude mať určite ohromnú radosť.“

17.

David prešiel palcom po displeji mobilu. Vzala to okamžite. A ešte kým stihol niečo povedať, už zo seba začala chrliť:

„Hneď s tým niečo urob! To vy ste ma sem dostali. Keby ste tú somarinu nehrali, tak tu nie som. Spadla som do vody, mám mokré aj vlasy a potom ma čosi neohrabané naháňalo a zhodilo do vyschnutej studne a potom som sa vyškriabala do tunela, a potom do jaskyne a tam bolo čosi so svietiacimi očami a...“

„Počkaj, počkaj... My sme tu tiež.“

„Kde ste?“

„No v Minecrafte. Lenže asi inde než ty.“

„Tak ma odtiaľto, došľaka, dostaňte!“

„Robí sa na tom. Je u nás Roman s Filipom a skúšajú všetko možné, aby nás z toho dostali.“

„A prečo im to tak dlho trvá?“

„Nie je to zase také jednoduché. Teraz by bolo najlepšie, keby si si našla nejaký dom a tam sa schovala.“

„Čože? Aký dom? Som zalezená v blbej jaskyni.“

„Pozri, nemôžeš zostať v jaskyni. Tí mobovia...“

„Akí mobovia?“

„Tie hranaté bytosti, ako si hovorila, že ťa asi naháňali. Tie majú rady tmú. Musíš ísť na svetlo.“

„Čo je to za zvieratá?“

„Pravdepodobne si narazila na creepera alebo zombie. Musíš ísť von na svetlo a tam nájsť akýkoľvek dom. A vyhýbaj sa všetkému, čo sa bude hýbať.“

„Ako môžem ísť na svetlo, keď som v nejakej skale zalezená v škáre? A v jaskyni je čosi so svietiacimi zelenými očami.“

„Má to oblečenie, alebo nie?“

„Ako to mám vedieť, doparoma, keď je tu tma ako vo vreci a sú vidieť len oči.“

„Nepribližuj sa k nemu.“

„Vďaka za info.“

„My sa ťa pokúsime nájsť. Ale ak si v nejakej bani, tak ťa asi nenájdeme. Musíš sa dostať hore.“

„Cez tie svietiace oči?“

„Zdrhneš mu.“

„Nezdrhnem. Ten predtým ma hodil do studne.“

„Nebola to studňa, bola to baňa.“

„Mne je úplne ukradnuté, čo to bolo. Skrátka to nedám.“

„Ale dáš. Videla si Hunger Games, nie? Tak si jednoducho myslí, že si tá Katniss.“

„Krucí, ja nie som žiadna Katniss a nie som v Hunger Games.“

„Možno si ešte v niečom horšom.“

„Čože?“

„Ale nič. Preskúmaj poriadne to miesto, kde si zalezená. Všetko okolo seba. Určite odtiaľ vedie ďalší tunel niekam inam. Musíš sa dostať hore. O chvíľu sa ti znova ozvem. Zatiaľ čau.“

David ukončil hovor a pozrel sa na Lukáša.

„Mám dojem, že s Hrabčákovou sa tak ľahko nestretieme. Je najskôr v nejakej bani.“

„V tom prípade jej šancu na prežitie hodnotím číslom nula.“

„Takú mala tá Katniss tiež. A happy end potom bol super.“

„Nie som si istý, či akurát Hrabčáková má niečo spoločné s Katniss z Hunger Games.“

„Má podobné vlasy,“ konštatoval David a navlil na mobile rozšklabenú tvár Romana. Zavolať mu.

„Hovoril som s Hrabčákovou.“

„Našli ste ju?“

„Nie, len mobilom. Je zalezená v nejakej bani. A nie je tam sama. Asi tam má aj pár zombie alebo creeperov.“

„Počuj, na tých si dávaj pozor,“ povedal Roman.

„To je mi novinka. Našťastie, ich mám prečítaných.“

„Možno tých včerajších. Ale tých dnešných asi nie, pretože sme pri prieskume videli dvoch a mali ruky.“

„Čo to trepeš?“

„No fakt.“

„Creeperi nemôžu mať ruky.“

„Filip si myslí, že hra bola napadnutá nejakým vírusom. Preto nemáme skina, nefunguje mapa a sú tam kravy s dvoma hlavami a aj creeperi s rukami. A to sme my ani vy určite ešte nevideli všetko.“

David na to nehovoril nič.

„Si tam ešte?“ ozvalo sa v mobile.

„Áno, jasné, že tu som. Iba premýšľam.“

„O čom?“

„O našich šanciach.“

„Nevidel by som to tak čierno.“

„Tak vďaka. Ja by som to tak tiež nevidel, keby som sedel pred monitorom v kresle v obývačke.“

„Musíte si zohnať čo najskôr nejaké zbrane. Diamantový meč alebo aspoň motyku.“

„Keby si mi to nepovedal, tak by mi to asi nenapadlo.“

„Ja fakt neviem, čo by som vám poradil, ale...“

„Kašli na to. Ty hlavne ďalej hľadaj Hrabčákovú. Musíš sa dostať pod zem.“

„Dobre, idem na to.“

18.

Zuzka si odfúkla neposlušné vlasy z čela a konečne usúdila, že ak sa má dočkať Nechvátala so Sezemským, tak v tej nízkej skalnej škáre sa ich zrejme nedočká. To už sa skôr dočká tých hnusných zelenkastých hranolov so svietiacimi očami. A prečo sú na ňu vôbec zlí? Veď im nič neurobila. Alebo sú hladní? A živia sa ľudským mäsom? Striasla sa.

Na Davidovu radu začala preskúmať priestor okolo seba a na svoje prekvapenie skutočne zistila, že v tej zdanlivo neprechodnej kockatej skale jedna kocka chýba. A za ňou druhá. Ďalší temný tunel. Nezostávalo nič iné, ako to skúsiť. Liezla po štyroch opatrne dopredu a po pár minútach zazrela slabé svetlo. A nebolo zelené, ale žlté. Takže buď je tam skutočne východ, alebo si tie hnusné potvory namiesto zelených očí nasadili žlté.

Posúvala sa stále dopredu a asi po tridsiatich metroch sa pred ňou otvoril veľký priestor, stupňovito vysekaný (ostatne ako všetko tu) a uprostred osvetlený slabou fackou. Podarilo sa jej po jednotlivých stupňoch zliezť dolu. Kolená mala celé odreté, ale to teraz bolo jedno. Placho sa obzerala okolo, či niekde neuvidí akýkoľvek pohyb, ale jediné, čo sa hýbalo, bol mihotavý plameň fakle. Prešla až na druhú stranu, kde si všimla dvere v stene. Neboli zamknuté. Keď ich otvorila, nazrela do malej miestnôstky veľkosti výťahu, ktorej zvláštnosťou bolo, že nemala strop. Bol to totiž opäť akýsi široký komín, lenže tentoraz bol vylepšený tým, že mal na jednej stene rebrík.

Hore uvidela slabé svetlo. Čo hovoril David? Že je asi v bani a že sa musí dostať hore? Začala stúpať po drevených priečkach. Zdola to rozhodne nevyzeralo na takú výšku, ale keď bola konečne hore, skončila s počítaním priečok na čísle 111. Vysilená sa zvalila na zem. Bola vonku, opäť vo voľnej krajine.

Bola takmer tma, ale na jednej strane za obrysmi stupňovitých hôr sa zdala obloha svetlejšia, ako keby sa za nimi chystalo vyjsť slnko. Ešte chvíľku len tak ležala, aby sa po tom horolezeckom výstupe vydýchala, a potom vstala. V dialke zazrela tmavý pohybujúci sa obrys. Vysoký kolísajúci sa hranol. Vo vrecku sa jej rozvibroval mobil. Vytiahla ho a displej jej ukázal Davidovu fotku. Priložila si ho k uchu.

„Tak ako si na tom?“ počula jeho zadýchaný hlas.

Asi tiež práve pred niečím utekal, alebo sa s Lukim šplhali neko-
nečným komínom.

„Blbo. Som hore.“

„Tak to si na tom dobre.“

„Ale aj tu je stále tma.“

„Tu tiež, ale už sa pomaly rozvidnieva. O pár minút je deň.“

„V dialke vidím akýsi vysoký hranol.“

„Tých je tu kopa.“

„Hej, ale tento sa pohybuje a má dlhé neohrabané končatiny.“

„Čože? A akú má farbu?“

„Čiernu. A počkaj... Áno a má fialové oči.“

„Panebože, enderman. Otoč sa za seba.“

Bleskurýchlo sa otočila. Nič tam nebolo.

„Čo blázníš? Za mnou nikto nie je.“

„To je dobre. Zostaň otočená. To, čo si videla pred sebou, je enderman. Nesmieš sa naňho pozrieť.“

„Prečo? On sa hanbí?“

„Práve, že sa nehanbí. Iba čaká, až sa naňho pozrieš. A keď to urobíš, tak začne byť strašne agresívny.“

„A prečo? Nemá rád baby?“

„Nejde o baby. Nemá rád nikoho, kto sa naňho pozrie.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.